

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΡΕΘΥΜΝΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Ε. ΠΕΤΡΑΚΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ | ΙΔΡΥΤΗΣ: Ν. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΙΣΟ ΡΑΒΔΙΣΜΟΥΣ ΣΤΑ ΟΠΙΣΘΙΑ

Όπως προχθές, επ' ευκαιρία ενός ταξιδιού μου στην Αθήνα, ανεβοκατέβαινα τις διάφορες σκάλες των Υπουργείων, για να έλθω σ' επαφή με τον υπαλληλόκοσμο, συχάθηκα τον Κρατικό θορυβισμό. Όχι μόνο μούλα μα σαπίλα βαθιά. Πολύ βαθιά. Ως το κόκαλο.

Τα Υπουργεία: κηφισιά, κοριτσιτροφεία, ντεμπελχανεία, καθ' αυτὸ χάνια—ποτέ όμως υπαλληλεία.

Δέν κάνεις ποτέ μία δουλιά αν δέν επιστρατεύσης δέκα πληρεξουσίου να σου τὴν υποστηρίξουν. Μά πάλι και τότε θά σε κυλήσουν, θά σε ξανατλήσουν, θά σε ξεθεώσουν, θά σε άλλαξουσιν, θά σου ποτίσουν, θά σε περάσουν ἀπὸ ἰδρόλουτρο και σὸ τέλος—ἐπειτα ἀπὸ ἡμερῶν ἀνυπόφορη ἀναμονή, τσὺν, θά σου ἀναγγείλουν πὼς τέλειωσε ἡ δουλιά. Και νὰ τέλιωνε σὸ κάτω τῆς Γραφῆς δέν πείραζε. Μά κάποτε, τίς περισσότερες φορές πού εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ κάμης τὸ Σταυρὸ σου και νὰ ξαναρχίσης;

Τέτοιο κατάντημα, εἶναι ὅμοιο και μερικοί—οἱ παραληδες—πού δέν συναντοῦν ἐμπόδια στίς δουλιές τους. Τίς καταφέρνουν μὰ χαρὰ. Ἄψε—σβύσε. Μὲ μιά λεζούλα. Κάποτε μ' ἔνα νεύμα. Σιχαμάρα.

Σχημάτισα τὴν γνώμη πὼς ἂν κί' ὁ Ἄλῃ Βαφῆς ἀντὶ νὰ καταφεύγη σ' ἐνδιάμεσους παράγοντες, ξόδεζε τίς χιλιάδες πού ἔδωσε σ' αὐτούς, κατευθεῖαν σὸν Ἀρμόδιο Τμηματάρχη, θά κέρδιζε τὸ ζήτημα του. Θά πῆτε πὼς τάχα εἶναι τρομερό. Βέβαια εἶναι μὰ εἶναι ἀληθινόπως τὸσο και πρέπει νὰ τὸ ποῦμε.

Ἡ σαπίλα δέν σταματᾷ ἔδω. Θά ἦταν μικρὸ τὸ κακὸ εἶτσι. Προχωρεῖ δυστυχῶς. Προχωρεῖ πολὺ. Ὡς τὸ κόκαλο. Ὡς τὴν ψυχὴ. Ὡς τὸ κεφάλι ἀκόμη.

Ὁ Πολιτικὸς Κόσμος εἶναι φθαρμένος. Ὅλοι περὶ τὴν χύτραν. Τὸ τσάκωμα περὶ αὐτήν. Ὁ κανὼν ἴσ' αὐτήν. Χάριν αὐτῆς τὸ βρούσιμο. Και ἐξ αἰτίας αὐτῆς αὐτὸ τ' ἀλληλοφάγωμα πού πολὺ γρήγορα Κράτος και Πολίτες θά μᾶς στείλῃ κατὰ διαβόλου.

Ἐγινε ἕνας ἀγὼν. Ἀληθινὰ τεραστίως. Ὁ ἀγὼν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Πολιτεύματος. Ὁ Ἀγὼν θριάμβευσε. Τὰ κεφάλια τῶν ἀγωνιστῶν ἐξησφαλίσθησαν σὸν ὄμιον. Ὁ κίνδυνος ἀπέκτη. Ὁ φόβος πήρε πῶδι. Και τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀγῶνος τσὺν, ξεληθάει ἕνας «Πολιτικὸς ἀρχηγός»—ὁ κ. Γ. Καφαντάρης και θέλει νὰ μαζέψῃ αὐτὸς τὰ λάφυρα. Γιατί, ἀφ' οὗ τὸσον τρομαγμένα πήγε νὰ κοφτεῖ ἐν φ' ἡχοῦσε ἡ ἐναρχία τοῦ ἀγῶνος;

Ὅτι συμβαίνει μὲ τὸν Ἀθηναϊκὸν Τύπον τίς μέρες αὐτῆς εἶναι γὰρ φημισμο. Πῶς ἀπ' ὅλες τίς μεριές κατὰ τῆς Κυβερνήσεως. Δαίμαργα τὰ κανόνια πολιτικῆς ἀσκοπῆς και ἀδικαιολόγητης. Τρίβει

τὸ χέρι ἀπὸ χαρὰ ὁ Μοναρχικὸς Κόσμος. Γελᾷ ἐκ βαθέων. Γελοῦν και τὰ μυστάγια του. Γιατί μὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια πὼς μὲ τὸ σημερινὸ γελῶν θέαμα πού παρουσιάζει ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἀπὸ τῆ μὲ μὲρὸ κ' ὁ ἐξωκοινοβουλευτικὸς δημοκρατικὸς πολιτικόκοσμος ἀπὸ τῆ ἄλλη, πολὺ γρήγορα κ' εἰμῆς αὐτοί, θά νοσταλγήσουμε τὴ Βασιλεία, θά σκεφθοῦμε πῶς πραγματικὴ και θά πεθνήσουμε νερῶν ἕνας Γλύξμπουργκ, ὁ Γεώργιος ἡ και ὁ Καπειὰν - Νικόλας ἀκόμη - ἄνθρωπος Νταῆς σὺν τοῖς ἄλλοις - πού νὰ περάσῃ χαλινὰρι σ' ὅλους αὐτούς τοὺς Κυρίους—και σὸν Παπαναστασίον πού δέν τὰ μουντζώνει και τοὺς ἀφήσῃ νὰ κουρεῦνται, και σὸν Καφαντάρη πού ἐπιμένει νὰ προεδρεύσῃ, και σὸν Κονδύλη πού σκέφθηκε—στὰ σοβαρὰ νὰ περάσῃ σπιρούνη τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας. Και ἡμερώνοντάς τους, τοὺς Κυρίους αὐτούς, τὸ Προγνηπᾶτον, νὰ τοὺς δίνῃ καθημερινὰ ἀπὸ ἑκατὸ κορυμπατισῆς σὶὰ ὀπίσθια

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πάνμοφωτη. Σκαπίσκιμε. Χειρουργικὸ μαχαῖρι θά στομώσῃ ὅπως θά κόβῃ τὰ σκαπισμένα. Ἄν βάλουμε ἀρχὴ θά βρωμίση ὁ Ἑλληνικὸς Ἄερας ἀπὸ τὰ ψόφρα. Χρειάζεται μὰ ἀναγέννησι, μὰ θαθιά, μὰ ριζικὴ δελτίωσι, μὰ ἐκ ὀπίσθων ἀνατροπὴ και ξαναγέννημα. Μὰ νέα Γενεά, ξένη πρὸς τὴ χθελσινὴ, ξένη ἀκόμη ἀπὸ τὴ σημερινὴ, ἂν φυτρώσῃ ἀπὸ τὴ στάχτη, θά σωθῇ τὸ Ρωμέτικο. Διχφορετικὴ ἀπολώληχμεν.

Ἡρόνουμε τὴ σημερινὴ κατὰστάσι. Τὴ μελετοῦμε. Τὴ ξεδιαλύνουμε. Τὴν ἀνατέμνομε. Τὴν ξετινάσομε. Καί τὴν θρῆσκουμε ἀνυπόφορη

Ἡ Δημοκρατία ὅπως ἐπεβλήθη, ἔτσι ἤροεμα πού ὑπεβλήθη, ἔγινε ἀφορμὴ κίπρας Ἀναστά-

σεως. Ὁ Ρωμῆος τὴν ἠσθάνθη θαθρά, τὴν ἐνωσε ὠραία, τὴν χώνεψε Ἑλληνικὴ, ἤλπισε ἀπ' αὐτήν. Γὰ μὰ στυγμὴ ἐκλείσει τὰ μάτρα, σῶπασε τὴν τρικυμῖα τῆς καρδιᾶς του, ἔγινε καλύτερος ἑαυτοῦ γὰ τὸ χατίρι τῆς Δημοκρατίας. Κ' οἱ Μοναρχικοὶ ἀκόμη ἐνώσων κίπραν ἀνακούφισι πού γλύτωσαν ἀπὸ τοὺς Βασιληάδες—φροτῖα ἀχρηστὰ και κουραστικά.

εἶναι γεγονός ὅτι τὸ Δημοψήφισμα, ἔγινε ἡ χροσῆ Γέφυρα πού σύνδεσε τὸ χάσμα πού πρὶν ἀπ' αὐτὸ ἐκρίνετο ἀγεφύρωτο.

Ἦλθε ἔπειτα μὰ Κυβέρνησις, ἤροεμα, συμφιλίωτικὴ, μὰ και ἰσχυρὰ και θεληματικὴ. Ἐπεβλήθη στίς μάξες. Ἡρέμησε τὸν ὄχλο.

Ἀνακούφισε τὸν ἀγρότη. Ἐδῶκε ἐλπίδες τοῦ ἐργάτη. Ἐτήνησε τὴ ζωὴ τοῦ ἀστού. Ἡ ληστεία χτυπήθηκε. Ἡ Ζωοκλοπὴ χτυπήθηκε. Ἡ ἀίσχρονη κέρδεια χτυπήθηκε. Ἡ ἀγροζήμια πατάχθη ἀμείλικτα.

Ἐμῆς ἔδῶ στήν Κορὴ τὴ δέν θά ξεχάσομε ποτὲ τὸ ἄδ ὀκ ἡ το θ ἔ α μ α τῆς ἀθρόας παραδόσεως τῶν φυγοδίκων. Δέν ἔμεινε κασικαλέφτης ἔξω. Διχτρέχεις τὴ Νῆσον χωρὶς φόδο κανένα. Ἀφίνῃ ὁ χωρικὸς τὰ προῦδατά του χωρὶς σκύλο. Τὰ χωράφρα του χωρὶς συρματοπλέγματα.

Δέν εἶναι μικρὸ ὅ, τι ἔγινε.

εἶναι πολὺ μεγάλο. εἶναι κίθι θυμωστό. και ἄξιοῦμνητο εἶναι. Κ' ἐμῆς, χωρὶς νὰ συμφωνᾶμε σ' αὐτὸ οὔτε μὲ τὸν κ. Τσαγρῆ, οὔτε μὲ τὸν κ. Τσουδερό, οὔτε τὸν κ. Ἀσκούτση,—ἐπιμένοντάς νὰ πολεμᾶνε τὴν Κυβέρνησιν μετὰ τῶν Καφαντάρικων, εἰμεθὲ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν Παπαναστασίον γὰ τὴν θρῆσκουμε καλύτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἴπαμε καλύτε-

ρο. Ὅχι δέδαια τέλειο. Ὅχι ὑπέροχο και ἀσύγκριτο. Μὰ πάντα καλύτερο

Ὁ Καφαντάρης δέν μᾶς ἔκανε τίποτε. Στὴν πρώτη ἀναμπουμπουλίκα κατέθεσε τὰ ὄπλα.

Ἐπῆρεπε νάρθη ὁ ἂν ἄνθρωπος πού ἐπίστευσε στὴν κατῆσχυσιν τῆς Ἰδέας γὰ νὰ θριαμβέσῃ τὸ Δημοψήφισμα. Ἐπ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ σημερινὸς Πρωθυπουργός.

Ὁ Κονδύλης μποροῦσε νὰ μείνῃ σὸν Στρατῶνα Οἰεὺρωπαῖοι δέν ἔχουν συνειθίσει νὰ βλέπουν τὴ Δημοκρατία μὲ ξίφος. Οὔτε μὲ κερσέαν.

Τὴν θέλουν Γαλήνιαν. Ὅχι μὲ σακαράκην. Μὲ ρεμπούπλικαν σκέτην. Ὅχι μὲ ἀνορθωμένον κασκέτον. Χωρὶς νὰ εἴμεθα ἀντιμιλιταρισταί, στοιχηματίζουμε πὼς μὲ τὸν Κονδύλην πρωθυπουργόν, ἡ Δημοκρατία πηγαίνει κατὰ διχόλου. Ὅχι ξεφτύση σὲ διάστημα ὠρῶν. Καί ἐπὶ τέλους πολὺ γρήγορα θά πέσῃ γὰ νὰ ξαναζήσῃ ἔπειτα ἀπὸ τὸ σδύσιμο τῆς σημερινῆς Γενεᾶς

Ἐπῆρεπε νάρθη ὁ ἂν ἄνθρωπος πού ἐπίστευσε στὴν κατῆσχυσιν τῆς Ἰδέας γὰ νὰ θριαμβέσῃ τὸ Δημοψήφισμα. Ἐπ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ σημερινὸς Πρωθυπουργός.

Ἐπῆρεπε νάρθη ὁ ἂν ἄνθρωπος πού ἐπίστευσε στὴν κατῆσχυσιν τῆς Ἰδέας γὰ νὰ θριαμβέσῃ τὸ Δημοψήφισμα. Ἐπ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ σημερινὸς Πρωθυπουργός.

Τὸ λένε και τὸ πιστεύουν ἐν συνειδήσει. εἶναι ἄγγελος γὰ τὸς κάνει ρουσοφειδία τοὺς λύνει μικροζητήματα, τοὺς μπαλῶνει προσωπικὲς δουλιές τους. Γι' αὐτὸ εἶναι κάλλιστος. Ἄν τὰ κάνει ὀλ' αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος γὰ νὰ κἀνῃ τὴ δουλίτσα του πρῶτος μὲ τὸ νὰ νομίξῃ πὼς ἂν κάποιε κούρντιζε καμὰ Ἐπαναστασοῦλα θάχῃ «παρὰ τὸ πλευρὸν του» τοὺς «Κρητικούς» του αὐτὸ δέν τὸ ἐξετάζουν οἱ θαυμασταί. Ἐμῆς τὰ ρουσοφειδία μᾶς πρὸ παντός. Τοὺς κομματάρχηδες μᾶς πρῶτα—πρῶτα.

Ἀνθρωποὶ τῆς μικροπολιτικῆς, μικροὶ οἱ ἴδιοι και μηδαμνοί, δέν σκοτίζονται ἂν ὁ ἔξω Κόσμος θά γελᾶσῃ μὰ μᾶς διπῶς θά μᾶς κυβερνᾷ ὁ Κονδύλης. Ἄν ἡ Ψωροκόσταίνα γίνη πάλι ἐκ τῆς αἰτίας αὐτῆς, κλωτσόσηκοῦφι γὰ τοὺς Ἐυρωπαίους, δέν τοὺς κἀίνεται καρφί. Ὁ φροντισὶς Ἰποκλείδη. Τέτοια ἡ σημερι-